

N:o 11.

Ank. till Riksd. Kansli d. 27 Febr. 1867, kl. 1 e. m.

Andra Kammarens Tillfälliga Utskotts (N:o 4) Betänkande N:o 5, med anledning af väckta förslag om några förändrade bestämmelser uti nu gällande Jagtstadga.

Uti tvänne till Utskottet hänvisade motioner (N:o 161) af Herr *Johan Erickson* från Jönköpings län och (N:o 261) Herr *J. A. Åstrand* hafva, för befrämjande af vården om de i Kongl. Maj:ts förnyade nådiga Jagtstadga af den 21 Oktober 1864 under viss tid om året fredlysta fogelarterna tjäder, orre och hjerpe, samt för vinnande af större trygghet åt jagträttsegare att kunna förhindra deremot rigtade ingrepp, förslag blifvit framställda, af den förstnämnde motionären om förbud att annorledes än medelst skott fånga eller döda de i 12 § af ofvannämnda stadga omförmälda djurslag; eller att tiden för tjäder, orre och hjerpes fredlysning utsträcktes från och med den 1 November till och med den 10 Augusti; samt af Herr *Åstrand* om förbud att utom Norrland använda giller och snaror för det vildas fångande.

Utskottet, som tagit dessa frågor i öfvervägande, finner icke för det vildas fredande och vård ens ändamålsenligt att föreskrifva den inskränkning i jagträtten, att detsamma endast skulle få fångas eller dödas medelst skott. Genom ett dylikt lagstadgande skulle, bland annat, den olägenheten uppstå, att hinder uppkommo för jagträttsegare att vidtaga sådana, det vildas främjande och skydd afseende åtgärder, hvarmed detsammes fångande för en viss tid om året ofta afses.

Hvad åter angår den föreslagna inskränknigen i den nu lofgifna tiden för jagt efter tjäder, orre och hjerpe, anser Utskottet den mindre välbetänkt, då ungarne af nämnda fogelararter icke alltid ens i slutet af September månad äro fullvuxna, samt följaktligen först derefter kunna komma att blifva föremål för jagt, der någon vinst med densamma afses. På dessa skäl får Utskottet tillstyrka,

att i berörda hänseenden föreslagna förändringar uti nu gällande Jagtstadga icke må till någon Kammarens åtgärd föranleda.

Beträffande slutligen den af Herr Åstrand i 16 § af merberörda Jagtstadga föreslagna förändring, hvarmedelst giller och snaror för det vildas fångande komme att förbjudas utom Norrland, så synes denna motion, enligt Utskottets uppfattning, förtjent af uppmärksamhet. Den först genom 1864 års Jagtstadga lemnade rättighet att äfven utom Norrland använda giller och snaror för det vildas fångst har under de tvänne år, som sedan dess förflutit, otvetydigt ådagalagt, att, derest denna fångningsmethod fortfarande legaliseras, tjäder, orre och hjerpe komma i Rikets mellersta och sydliga provinser nära nog att utrotas. Skälet härtill ligger ej blott deri, att hela fogelkullar såmedelst på en gång uppfångas, utan äfven i svårigheten för jagträttsegare att kunna skydda sina jagtmarker för de tjuvjägare, hvilka endast använda giller eller snaror. Det smygande sätt, hvarpå denna jagtmethod bedrifves, gör sjelfva jagten mindre bemärkt samt lemnar idkare af oloflig jagt större utsigt att undgå till bevisning ledande åtal. Då härtill kommer, att den fogel, som ej i dylika giller uppfångas, flyr den trakt der sådana förekomma, så inträffar härigenom det förhållande, att den egare af jagtmark, som begagnar giller, störande ingriper uti sina grannars jagträtt. På dessa skäl får Utskottet värdsamt hemställa, att Riksdagen måtte uti underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, att 16 § sista momentet af nu gällande nädiga Jagtstadga af den 21 Oktober 1864 måtte få följande lydelse:

giller eller snaror må icke för det vildas fångande begagnas utom Norrland, och der endast under eljest för jagt lof-gifven tid.

Stockholm den 26 Februari 1867.

På Utskottets vägnar:

J. Ödmansson.
